

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: Š. Ch., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. JMK 15043/2018, sp. zn. S-JMK 5870/2018/OD/Ša

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 23. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. JMK 15043/2018, sp. zn. S-JMK 5870/2018/OD/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 12. 2017, č. j. 91938/2017, sp. zn. 6935/2015 Dlou (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni 24. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil dne 4. 7. 2015 v 20:27 hod., na silnici č. I/53 v úseku od křižovatky po křižovatku ve směru na obec tím, že jako řidič nákladního motorového vozidla tovární značky, reg. značky z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, neboť mu silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla naměřena rychlost nejméně 122 km/h a vozidlo nebylo vybaveno elektrickou pojistkou, náhradní žárovkou a příslušným druhem lékárničky pro poskytnutí první pomoci, a které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 2. 2016, právní moc dne 20. 4. 2016, a to pro nesplnění podmínek dle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě nejprve obecně přednesl, že napadá rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky rozhodné pro hodnocení splnění podmínek pro obnovu, stejně tak pro jeho nepřezkoumatelnost, jelikož napadené rozhodnutí trpí několika formálními vadami.
4. Ve vztahu k námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že argumentace žalovaného svědčí o jeho nepochopení významu podmínek pro obnovu řízení, a tím i smyslu tohoto opravného prostředku. Považoval za zcela nesmyslné tvrzení žalovaného, že možnost uplatnění důkazu se vztahuje pouze k jeho objektivní dosažitelnosti, a nikoliv k možnosti vědění o něm a o tom, že by mohl mít vliv na řešení otázky. V opačném případě by se každý obviněný v přestupkovém řízení musel seznamovat nejen s důkazními prostředky, které proti němu shromáždil správní orgán, ale také se všemi procesními i hmotněprávními podmínkami pro opatření těchto důkazních prostředků, aby případně měl možnost zjistit, že tyto podmínky dodrženy nebyly a důkazní prostředky jsou tak nepoužitelné. To by ve výsledku dle názoru žalobce znamenalo přenesení důkazního břemene na účastníka řízení a bylo v rozporu s vyšetřovací zásadou, jíž je přestupkové řízení ovládáno. Podmínka, že účastník řízení, kterému je nová skutečnost a nový důkaz ku prospěchu, neměl možnost je uplatnit v původním řízení, se naprosto logicky vztahuje nejen k jejich objektivní dosažitelnosti, ale také k vědění, nebo aspoň možnosti vědět o jejich existenci. Tuto svou argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 74/2010-71.
5. V daném případě z žádného dokumentu zařazeného ve spisové dokumentaci, tedy z toho, s čím se žalobce v průběhu původního řízení mohl objektivně seznámit, nevyplývá, že by se na měření rychlosti rychloměrem MicroDigiCam LTI vztahovala podmínka dodržování návodu k obsluze a v něm uvedeného měřicího rozsahu. Podmínku obnovy spočívající v „možnosti uplatnit“ proto rozhodně nelze vykládat extenzivním způsobem, jak to činí žalovaný. Jestliže podle návodu, o jehož existenci se žalobce dozvěděl teprve v souvislosti s jiným řízením od svého právního zástupce, činil měřicí rozsah daného zařízení 25 až 400 m

s tím, že optimální podmínky pro měření jsou v rozsahu 50 až 140 m, pak lze s jistotou konstatovat, že měření prováděné na vzdálenost 461,5 m nemůže poskytnout natolik spolehlivý výsledek, aby na jeho základě mohl být někdo trestán. Žalobci nebylo jasné, o co žalovaný opírá své tvrzení, že tyto podmínky měření rychlosti mohl žalobce již v době původního řízení znát, když z předmětného přestupkového spisu se o nich rozhodně dozvědět nemohl a vzhledem k zmíněné vyšetřovací zásadě od něj toto nebylo ani možno spravedlivě požadovat.

6. Jestliže se žalobce o takové skutečnosti a důkazu dozvěděl až dlouho po právní moci rozhodnutí v předmětném přestupkovém řízení, ovšem zcela nepochybně ještě před uplynutím objektivní tříleté lhůty stanovené pro obnovu řízení, pak je zřejmé, že je nemohl uplatnit nejen v řízení v prvním stupni, ale ani v odvolacím řízení. Zjevně proto v jeho případě není překážkou pro povolení obnovy řízení ani podmínka stanovená v § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu.
7. Pokud jde o další námitku směřující vůči napadenému rozhodnutí, žalobce upozornil především na jeho formální nedostatek, který ztěžuje orientaci ve věci a podle názoru žalobce může mít vliv i na přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Tento nedostatek spočívá v neurčitěm označení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo v odvolacím řízení přezkoumáváno a následně potvrzeno. Ačkoliv je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označeno číslem jednací (91938/2017) jako jednoznačným identifikátorem, napadené rozhodnutí je označuje pouze spisovou značkou (6935/2015 Dlou) a datem vydání. Spisová značka však slouží pro označení správního spisu a zřejmě nelze vyloučit, že ve stejný den bylo vydáno i jiné rozhodnutí označené vedle čísla jednacího touto spisovou značkou.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 4. 6. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 7. 6. 2018, navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
9. Setrval na svém závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že nevědomost žalobce o skutečnosti, že důkaz návodem k obsluze předmětného silničního rychloměru by mohl mít vliv na jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení, není důvodem pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tvrzení žalobce o tom, že o existenci návodu k obsluze vůbec nevěděl, žalovaný rozporoval, neboť skutečnost, že se nějaké měřicí zařízení používá v souladu s návodem k obsluze, je poměrně očekávatelná. Poukázal, že žalobce zůstal v řízení o přestupku zcela pasivní, a nevědomost žalobce o návodu k obsluze opadla, když se se správním spisem seznámil jeho právní zástupce.
10. Správní orgán prvního stupně převzal podklady od policistů provádějících silniční kontrolu, přičemž tento v zásadě presumuje správnost postupu těchto policistů, když mají být k provádění kontroly řádně proškoleni. K tomu žalovaný doplnil, že z porízeného záznamu bylo možno usuzovat na správně provedené měření, kdy není povinností správního orgánu být s návodem k obsluze seznámen. Uzavřel, že „neznámost“ důkazu návodem k obsluze předmětného rychloměru pramení především z pasivního přístupu žalobce k řízení o přestupku.
11. Žalovaný byl tak toho názoru, že žádost žalobce o obnovu řízení vyhodnotil jako nedůvodnou správně, když nebyla splněna podmínka dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, jelikož žalobce důkazy, které existovaly v době původního řízení, mohl uplatnit

v původním řízení. Obdobně pak nebyla naplněna podmínka dle § 100 odst. 2 správního řádu, když žalobce mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.

12. Naposledy žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že „neurčité“ označení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí žalovaného, zejména výroku a jeho návětí o odvolání, zcela bez pochybností vyplývá, o kterém prvostupňovém rozhodnutí bylo žalovaným rozhodováno. Ve správním spise se nadto žádné další rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se stejným datem vydání jako to přezkoumávané napadeným rozhodnutím nevyskytuje.

IV. Replika

13. Dne 27. 7. 2018 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného. Považoval za účelové tvrzení žalovaného o tom, že lze existenci návodu k obsluze u každého zařízení předpokládat. Nebylo dle jeho názoru patrné, odkud by informaci o existenci návodu mohl získat, když o tomto nebyla ve správním spise ani zmínka. Argumentaci žalovaného o jeho pasivitě během řízení o přestupku považoval za absurdní, když obviněný nemá zákonem uloženu povinnost k tomu, aby si zvolil zmocněnce. Přičítat žalobci k tíži absenci právního zastoupení je dle žalobce toliko výrazem arogance moci. K tvrzení o presumpci správnosti postupu policistů provádějících silniční kontrolu žalobce namítl, že oprávněná úřední osoba musí být nadána odbornými znalostmi k problematice měření rychlosti a měla by k projednávání přestupků být odborně způsobilá. Je to právě správní orgán, kdo měl rozpoznat, že měření na 461,5 metru nemůže být správné, přičemž obdobné informace musejí znát i ze své úřední činnosti. Nadto měl správní orgán prvního stupně za povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což očividně neučinil. K tvrzení o tom, že obnova by neměla sloužit k „opožděnému uplatnění námitek proti skutkovému stavu“ žalobce namítá, že právě toto je smyslem obnovy řízení, jak plyne z textu § 100 správního řádu. Na závěr žalobce shrnul, že návod k obsluze je novým důkazem, který je mu ku prospěchu, existoval v době původního řízení, a v původním řízení jej nemohl uplatnit.

V. Ústní jednání

14. Ve věci proběhlo dne 31. 5. 2019 jednání před Krajským soudem v Brně, za účasti právního zástupce žalobce a žalovaného. Účastníci řízení během jednání setrvali na svých stanoviscích a návrzích obsažených v jejich písemných podáních.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas.
16. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně byl dne 16. 7. 2015 Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Znojmo, Dopravní inspektorát, postoupen spisový materiál obsahující oznámení přestupku ze dne 5. 7. 2015, č. j. KRPB-

165643-6/PŘ-2015-061306-PO a další přílohy (úřední záznam, záznam o přestupku, ověřovací list použitého rychloměru a osvědčení o oprávnění k použití předmetného rychloměru). V oznámení přestupku bylo uvedeno, že žalobce jako řidič vozidla značky, reg. značky, je podezřelý z přestupku tím, že dne 4. 7. 2015 v 20:27 hod. překročil povolenou rychlost 90 km/h, když mu byla naměřena pomocí silničního laserového rychloměru MICRO DIGI CAM rychlost jízdy 126 km/h. Další kontrolou bylo zjištěno, že řidič předložil propadlou lékárníčku a nepředložil povinnou výbavu k vozidlu.

17. Před správním orgánem prvního stupně proběhlo dne 2. 11. 2015 ústní jednání, na které se žalobce bez omluvy nedostavil, byť mu bylo předvolání fikcí řádně doručeno.
18. Dne 24. 2. 2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o přestupku, č. j. MUZN 15052/2016, sp. zn. 6935/2015/Dlou, ve kterém shledal žalobce vinným tím, že dne 4. 7. 2015 v 20:27 hod., na silnici č. I/53 v úseku od kř. po kř. ve směru na obec jako řidič nákladního motorového vozidla tovární značky, reg. značky z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, neboť silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI mu byla naměřena rychlost nejméně 122 km/h a vozidlo nebylo vybaveno elektrickou pojistkou, náhradní žárovkou a příslušným druhem lékárníčky pro poskytnutí první pomoci. Tím porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal: 1. přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/hod a více; a 2. přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kdy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) stejného ustanovení, nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Za tyto přestupky správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 4. 2016.
19. Dne 8. 8. 2017 byl žalobce nahlížen do správního spisu vedeného správním orgánem prvního stupně v řízení ve věci sp. zn. 6935/2015/Dlou.
20. Dne 5. 11. 2017 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen návrh na povolení obnovy řízení vedeného pod sp. zn. 6935/2015/Dlou. Svou žádost odůvodnil tím, že se až dne 8. 8. 2017 seznámil s kompletní spisovou dokumentací, přičemž z ověřovacího listu č. 8012-OL-70351-14 zjistil, že použitý silniční rychloměr lze používat v souladu s právní úpravou metrologie. Od svého právního zástupce se měl dále dozvědět, že je daný rychloměr třeba používat také vždy v souladu s návodem k jeho obsluze. Tento návod však ve spise obsažen nebyl, žalobce jej připojil ke svému návrhu jako přílohu. Z návodu k obsluze (str. 69) přitom žalobci vyplynulo, že při jeho používání musí být vždy splněny podmínky měřicího rozsahu v rozpětí 25 – 400 metrů, optimálně pak 50 – 140 metrů. Na záznamu o přestupku, ze kterého správní orgán prvního stupně při svém rozhodování ve věci vycházel, je přitom uvedeno, že měření bylo prováděno na vzdálenost 461,5 metru. K tomuto žalobci Český metrologický institut ve své odpovědi na jeho dotaz ze dne 23. 10. 2017 (kterou žalobce ke své žádosti o obnovu řízení přiložil také) sdělil, že z certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C141-04 vydaného Českým metrologickým institutem dne 24. 3. 2010, kterým byl schválen silniční rychloměr typu Micro DigiCam LTI, je patrné, že povolený rozsah vzdálenosti měření činí 25 až 400 metrů. Následně konstatoval, že daný rozsah měření musí být respektován jak samotným manuálem (návodem k obsluze) měřidla, tak i jeho uživateli, kteří měření provádí.

Nedodržení poměrně široce stanoveného rozsahu vzdálenosti měření může mít dle vyjádření Českého metrologického institutu na správnost měření zásadní vliv. Žalobce poté v závěru návrhu na povolení obnovy řízení vyslovil své přesvědčení o tom, že dané skutečnosti splňují znaky dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení vůbec uplatnit, resp. že se provedený listinný důkaz ukázal být nepravdivým, jak je uvedeno v § 100 správního řádu, a zejména to může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí.

21. Dne 11. 12. 2017 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta, jelikož tento vyhodnotil, že návod k obsluze nebyl v době původního rozhodování správního orgánu prvního stupně neznámým důkazem a žalobce jej mohl uplatnit v průběhu řízení před správním orgánem, případně v rámci odvolacího řízení. Obdobným způsobem se vypořádal při použití odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 153/2012-24, i s tvrzením splnění podmínky nepravdivosti provedených důkazů.
22. Proti tomuto podal dne 11. 12. 2017 žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

23. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by toto žalobce nenamítal (*ex officio*). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
24. Ve stručnosti lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72, ve kterém se tento vyslovil, že „[j]e totiž třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečné pochyby o tom, jaké rozhodnutí bylo předmětem odvolacího správního řízení, od situace, která nastala i v projednávaném případě, kdy „nesprávná identifikace“ rozhodnutí je na úrovni zřejmých chyb a nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu a v režimu zde uvedeném je i napravitelná. [...] „Nesprávná identifikace“ prvoinstančního správního rozhodnutí ve výrokové části rozhodnutí odvolacího správního orgánu, která je svých charakterem zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu z roku 2004, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani jinou vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“
25. K výše uvedenému krajský soud dodává, že se v posuzovaném případě ani nejedná o zřejmou nesprávnost, nýbrž o pouhé vynechání čísla jednacího, přičemž však žalovaný neopomněl uvést spisovanou značku. Následně nezbyvá zdejšímu soudu nic jiného, než se plně ztotožnit s argumentací žalovaného, že zde nevyvstávají žádné pochybnosti o tom, které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí přezkoumáváno. V napadeném rozhodnutí je uvedeno datum vyhotovení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, spisová značka, účastník řízení, jeho právní

zástupce a také datum podání odvolání, kdy se ve správním spise žádné další rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se stejným datem vydání nevyskytuje. Krajský soud tak vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí – posouzení podmínek pro obnovu řízení

26. Soud musí úvodem zdůraznit, že předmětem jeho přezkumu je toliko řízení o povolení obnovy přestupkového řízení, a může se zabývat jediné otázkou, zda správní orgány správně posoudily (ne)splnění podmínek pro povolení obnovy. Soud není oprávněn nyní přezkoumávat správnost rozhodnutí o vině žalobce a jemu udělené sankci, neboť toto nebylo ani předmětem správního řízení a rozhodnutí správních orgánů. V souvislosti s tímto krajský soud předeseílá, že se okruhem námitek týkajících se odpovědi na dotaz Českého metrologického institutu ze dne 23. 10. 2017 a jeho hodnocením jakožto nové skutečnosti či jeho obsahu nebude vůbec zabývat, jelikož je toto pro rozhodnutí ve věci irelevantní. Ostatně mezi stranami není sporu o tom, že by důkaz návodem k obsluze použitého silničního rychloměru mohl odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, o čemž předmětný dopis Českého metrologického institutu pojednává.
27. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
28. Krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek umožňuje znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté (*rei administratae*) v případě skutkových omylů zjištěných až po právní moci takového rozhodnutí. Lze tedy přijmout i skutečnosti či důkazy, jež vyšly najevo až po ukončení původního řízení. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu poté vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, z nichž první je existence skutečností nebo důkazů, které existovaly již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy existovaly, ale účastník je bez vlastního zavinění buď neznal, nebo mu k jejich uplatnění bránila relevantní překážka. Ač žalobce ve své replice uvedl domněnku, že se za účinnosti správního řádu z roku 2004 již neposuzuje vůle účastníka řízení či jeho zavinění ve vztahu k neuplatnění důkazů, opak je pravdou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113, či ze dne 20. 10. 2012, č. j. 3 As 38/2012-27, nebo ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Azs 162/2016-28).
29. Pojem dříve neznámá skutečnost totiž nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhl, nýbrž v *objektivním smyslu* jako skutečnost, kterou účastník správního řízení nemohl znát a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu srov. závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Druhou kumulativní podmínkou, jež musí být pro obnovu řízení splněna, poté je, že by namítané nové skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

30. Již bylo uvedeno výše, splnění druhé podmínky je mezi účastníky řízení před soudem nesporné. Z toho důvodu se krajský soud zabýval pouze hodnocením prvního předpokladu pro obnovu řízení, a to existencí skutečností nebo důkazů, které zde byly již v době původního řízení, a jež účastník nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
31. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, že se v případě žalobce nejedná o dříve neznámou skutečnost, resp. důkazy, které by nemohly být uplatněny již v původním řízení o přestupku. Dle názoru soudu žalobce mohl důkaz v podobě návodu k obsluze silničního rychloměru, jenž uvedl v návrhu na obnovu řízení a v podané žalobě, uplatnit již v průběhu původního přestupkového řízení. Jak přednesl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, lze v zásadě u každého měřicího zařízení, resp. u každého technického zařízení předpokládat existenci návodu k obsluze – manuálu (pračka, myčka na nádobí, televize, rádio, mobilní telefon, resp. jakýkoliv výrobek, který je určen k distribuci). Nelze usuzovat na nemožnost použití těchto důkazů v situaci, kdy žalobci není tato skutečnost (subjektivně) známá, ač mohla být.
32. Tyto úvahy krajský soud opírá mj. závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 18/2010, kde Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl: „*Stěžovatelka však pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápe subjektivně, tj. jako skutečnosti, které nebyly známy jí. I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď.*“
33. Navíc samotný návod k obsluze nebyl jediným zdrojem informací o skutečnosti (vadný rozsah měření), o kterou opírá žalobce svůj návrh. Ze spisového materiálu, konkrétně z ověřovacího listu č. 8012-OL-70351-14, bylo možné se dozvědět o existenci Certifikátu o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C141 ze dne 11. 10. 2004 ve znění Revize 1 ze dne 24. 3. 2010. V tomto je přitom (obdobně jako v návodu k obsluze předmětného silničního rychloměru) uveden přijatelný rozsah měření (25 až 400 metrů). Na znění daného certifikátu odkazoval ve svém dopisu i Český metrologický institut. Argumentace žalobce o tom, že se o existenci návodu k obsluze, a tedy daného rozsahu měření, nemohl ze správního spisu žádným způsobem dozvědět, zde tedy neobstojí. Pokud by žalobce při přestupkovém řízení nezůstal zcela pasivní a dostavil se alespoň na ústní jednání konané dne 2. 11. 2015, případně se seznámil s obsahem správního spisu jinak, mohl by se o existenci certifikátu, a tudíž i prokazovaném rozsahu měření dozvědět. Zároveň soud uvádí, že se však ani v případě návodu k obsluze nejednalo o dokument, jenž by byl žalobci zcela nedostupný, naopak jej bylo možné získat, a to např. skrze žádost k Českému metrologickému ústavu (jak ostatně žalobce následně učinil).
34. Zdejší soud má dále za to, že namítané skutečnosti nesplňují náležitosti „skutečností, které nemohly být uplatněny“, jež představil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 7 As 74/2010. Tento vyslovil názor, že „[a]rgument stěžovatele, aby účastník za situace, kdy obsah správního spisu nenasvědčoval tomu, že měření neprováděly orgány policie, namítal otázku subjektu v odvolání s ohledem na informace v médiích, nelze podle Nejvyššího správního

soudu akceptovat. Ust. § 100 odst. 1 správního řádu je nutno vykládat v tom smyslu, že pod pojmem "skutečnosti, které nemohl uplatnit" je nutno rozumět takové skutečnosti, které se týkají konkrétní věci, existovaly v době původního řízení, ale nebyly součástí správního spisu, nebyly v dispozici účastníka řízení, s ohledem na jejich povahu nebylo po účastníku možno spravedlivě požadovat, aby v jeho dispozici byly a zároveň se nejednalo o obecně známé skutečnosti. K otázce, co se rozumí pod pojmem obecně známé skutečnosti, se vyslovil již Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25 (pramen Vážný 2044/1925 tr.), z něhož se podává, že "[o]becně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl. Všechny jiné skutečnosti jest nutno dokazovati příslušnými průvody. Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými." Obecná známost není dána tím, že je určitá informace zveřejněna v médiích, byť by i probíhala "mediální kampaň" (stěžovatelem blíže časově a věcně nespecifikovaná) opakující určité tvrzení, tedy to, že měření rychlosti jsou oprávněny provádět pouze orgány police."

35. Jak již shora krajský soud naznačil, považuje za obecně známou skutečnost to, že každé (i měřicí) zařízení má svůj návod k obsluze, zatímco existenci nájemní smlouvy (kterážto byla předmětem řízení ve věci sp. zn. 7 As 74/2010) samozřejmě nikoliv. Z ověřovacího listu č. 8012-OL-70351-14 lze dále vyčíst, že „[r]ychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.“ Součástí této právní úpravy je přitom i Opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“ vydané Českým metrologickým institutem, účinné od 3. 6. 2010, které je dostupné na internetových stránkách www.cmi.cz. To ve svém článku 4.2 stanovuje, že „[v]ýrobce musí s každým měřidlem dodat návod pro obsluhu, který poskytne obsluze všechny potřebné informace pro instalaci měřidla a vlastní měření včetně vyhodnocení výsledků měření k minimalizaci vlivu lidského činitele na přesnost měření.“ Již jen z tohoto se mohl žalobce bez pochyb dozvědět o nutnosti existence návodu k obsluze předmětného rychloměru, tj. bylo po něm vzhledem k zásadám *ignorantia legis non excusat* a *vigilantibus iura scripta sunt* možné spravedlivě požadovat, aby v jeho dispozici v návaznosti na obsah předmětného opatření obecné povahy byl.
36. V souvislosti s tímto neobstojí ani námitka, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou vyšetřovací. Jelikož zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni 24. 2. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého bylo v řízení o přestupku rozhodováno, neobsahuje zvláštní úpravu podmínek obnovy řízení, je nutné postupovat podle obecného předpisu, tj. správního řádu. Zde jsou podmínky pro obnovu řízení jasně dány v již citovaném § 100 správního řádu. Ač je tak úkolem správního orgánu příslušného pro rozhodování ve věci správního trestání zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a sám shromažďovat důkazy, nelze opomíjet to, že jsou zákonem přesně stanoveny podmínky pro přistoupení k obnově řízení. Ostatně zásada vyšetřovací a zásada materiální pravdy ovládají každé správní řízení zahajované *ex offio*, nikoliv pouze ta spadající do kategorie správního trestání (srov. znění § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Z této povinnosti nelze vyvozovat nové podmínky pro obnovu řízení, tedy uplatnění důkazů, které správní orgán opomněl, bez ohledu na stav vědění účastníka řízení. Tento postup by představoval dotváření práva, které je v právním systému České republiky

dovoleno pouze zákonodárci a ve striktně výjimečných situacích i soudům, přičemž posuzovaná věc do této úzké množiny rozhodně nepatří.

37. Krajský soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že jím předkládaný důkaz návodem k obsluze je důkazem, který existoval v době původního řízení a který žalobce nemohl bez vlastního zavinění uplatnit již v původním řízení. Stejně tak se s odkazem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 153/2010 nejedná ani o tu skutečnost, že by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, jelikož se i na tuto část ustanovení o obnově řízení se vztahuje podmínka novosti a nemožnosti uplatnit toto tvrzení v nalézacím řízení. Vzhledem k nutnosti kumulativního splnění podmínek pro obnovu řízení je pak bezpředmětné, že naplnění druhého předpokladu pro obnovu řízení je mezi stranami sporu nesporné.
38. S ohledem na výše uvedené zdejší soud uzavírá, že námitku nesprávného posouzení podmínek pro obnovu řízení, a tedy nezákonnosti napadeného rozhodnutí, považuje za nedůvodnou.
39. Na závěr pro doplnění soud uvádí, že skutečně není možné žalobci přičítat k tíži skutečnost, že nebyl při přestupkovém řízení zastoupen advokátem, a to právě vzhledem k zásadě materiální pravdy a zásadě vyšetřovací. Toto však nic nemění na tom, že žalobce mohl být před správním orgánem prvního stupně aktivní sám a sám na základě obecných znalostí zjistit, že měl silniční rychloměr návod k obsluze a že bylo měřeno v rozporu s ním. Z tohoto důvodu vyjádření žalovaného ohledně absence zmocněnce – advokáta žalobce v rámci přestupkového řízení nemělo vliv na celkové posouzení věci krajským soudem.

VII. Shrnutí a náklady řízení

40. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
41. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nepožadoval. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.